

ONTWERP VAN DAGVAARDING

OP VERZOEK VAN:

Erik Johan Marie VERBEECK, journalist (pers), geboren te Hofstade (Oost-Vlaanderen) op 15 februari 1944, wonende te 3120 TREMELO, Baalsebaan 57;

Eiser.

REDENEN:

Aangezien na een grote inspectie in 2002 en 2003 van de elektrische aftakkingen naar woningen is bewezen dat deze een gevaar betekenen voor personen en goederen, de administratie van de Algemene Directie Energie de tekortkomingen heeft bevestigd, twaalf jaar later de situatie nog steeds onveranderd is, dringen maatregelen zich op.

Artikel 13, eerste lid, van de wet van 10 maart 1925 op de electriciteitsvoorziening ("wet van 10 maart 1925"), gewijzigd bij artikel 43 van de wet van 8 mei 2014 houdende diverse bepalingen inzake energie, luidt als volgt:

"De Staat, de provinciën, de gemeenten, de vereenigingen van gemeenten, alsmede de vergunninghouders van openbare voorzieningsbedrijven en de houders van wegenistoelatingen, hebben het recht boven of onder de plaatsen, banen, paden, waterlopen, en kanalen die deel uitmaken van het openbaar domein van den Staat, van de provinciën en van de gemeenten, alle werken uit te voeren voor het aanleggen en behoorlijk onderhouden der boven- en ondergrondse lijnen en het aanleggen van alle installaties nodig voor het transporteren van elektriciteit, mits zich te gedragen naar de wetten en de verordeningen, alsmede naar de inzonderheid met dit doel, hetzij in bestuursbeslissingen, hetzij in de akten van bedrijfsvergunning of wegenistoelating, voorziene bepalingen".

De belangrijkste verordening, waarnaar de adressaten van de hiervoor bedoelde bepaling zich moeten gedragen, is het Algemeen Reglement op de Elektrische Installaties ("AREI"), dat het voorwerp is van de bijlage van het koninklijk besluit van 10 maart 1981 waarbij het Algemeen Reglement op de Elektrische Installaties voor de huishoudelijke installaties en sommige lijnen van transport en verdeling van elektrische energie bindend wordt verklaard ("koninklijk besluit van 10 maart 1981").

Bepaalde bepalingen van het AREI zijn alleen van toepassing op de elektrische installaties en belangrijke wijzigingen en uitbreidingen waarvan de uitvoering ter plaatse nog niet is aangevangen op 1 oktober 1981 (artikel 3 van het koninklijk besluit van 10 maart 1981).

Het Algemeen Reglement voor de Arbeidsbescherming ("ARAB"), goedgekeurd bij de besluiten van de Regent van 11 februari 1946 en 27 september 1947, is van toepassing op de elektrische installaties en belangrijke wijzigingen en uitbreidingen die waren aangevangen op 1 oktober 1981.

Volgens artikel 262 van het Koninklijk Besluit van 1 juli 1971 worden de elektrische installaties door een erkend organisme, door een met de controle belaste afgevaardigde van de distributeur of door de overheid, overeenkomstig de bepalingen van artikel 261, litt a.

Eiser heeft de Minister van Energie met diverse per post aangetekende brieven in gebreke gesteld, onder meer op 22 maart 2015, 27 april 2015, 18 mei 2015 brieven waarop de minister nooit reageerde.

Er is sprake van onrechtmatig handelen in de zin van de artikelen 1382 en 1383 van het Burgerlijk Wetboek wanneer de schadeverwekker een norm schendt die een welbepaald gebod of verbod oplegt of wanneer hij niet de vereiste zorgvuldigheid in acht genomen heeft.

Artikel 2 § 1 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) verbiedt de Staten niet alleen personen op onwettige wijze van het leven te beroven, maar legt de Staten ook een positieve verplichting op om gepaste stappen te ondernemen om het leven van de mensen te beschermen. De Staten mogen zich daarbij niet beperken tot het strafbaar stellen van onwettige aanslagen op het leven. De Staten hebben de positieve verplichting om preventieve operationele maatregelen (preventive operational measures) te nemen om het leven van individuen te beschermen, bijvoorbeeld tegen levensberoving door derden. Op de Staten mag daarbij geen onmogelijke of onevenredige last gelegd worden (EHRM, 23 juni 2015, Selahattin Demirtaş t. Turkije, §§ 27-28).

Wanneer een Staat bijgevolg een levensbedreigende situatie laat bestaan, en het opheffen van deze toestand is voor de Staat geen onmogelijke of onevenredige last, dan schendt deze Staat artikel 2 van het EVRM. Het recht op leven van alle personen, van wie het leven bedreigd wordt, is dan geschonden.

"Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie." Aldus bepaalt artikel 13 van het EVRM.

Wanneer een Staat bijgevolg een levensbedreigende situatie laat bestaan, zoals hiervoor aangegeven, dan hebben alle personen van wie het leven wordt bedreigd recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie.

Hij die schade lijdt ten gevolge van een onrechtmatige daad heeft het recht herstel in natura te vorderen indien zodanig herstel mogelijk is en geen rechtsmisbruik oplevert; de rechter vermag dus in de regel zulks te bevelen, onder meer door aan de schadeverwekker maatregelen op te leggen om een einde te maken aan de schadelijke toestand (Cass., 21 april 1994, Arr. Cass., 1994, p. 392).

De hoven en de rechtbanken mengen zich niet in de uitoefening van de bij de wet voor de bestuursoverheden voorbehouden machten, wanneer zij, om de benadeelde partij volledig in haar rechten te herstellen, herstel in natura van de schade bevelen en aan die overheid maatregelen opleggen om een einde te maken aan de schadelijke onwettigheid (Cass., 26 juni 1980, Arr. Cass., 1979-1980, p. 1365).

HEB IK GEDAGVAARD:

De BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de Minister van Energie, Leefmilieu en Duurzame Ontwikkeling, waarvan de kantoren gevestigd zijn Wetstraat 51 te 1040 BRUSSEL,

Gedaagde en verweerder;